

La confusió

Hem d'admetre com a cosa certa que vivim en una època d'una gran confusió, perquè si, prudentment, no ens acabàvem de fiar de les constatacions pròpies, l'afirmació precedent es formula amb tanta freqüència i tan unànimement que bé cal donar-hi crèdit.

Sempre hi ha coses, però, que no es poden confondre, que no admeten confusió: són les coses Inconfusibles. Tal com ja hem fet observar algun altre cop, alguns adjectius derivats format amb certs sufixos, com ara confusible, tenen una aplicació molt inferior al corresponent compost que han originat amb la intervenció d'un prefix negatiu, usualment In: rarament diem d'una cosa que és confusible i en canvi prou sovint afirmem que és Inconfusible. Però, i és aquí on vollem anar a parar, en lloc de Inconfusible s'hi ha molts que diuen —o escriuen— «Inconfundible», forma que caldria eliminar. Així com diem fusible —i no «fundible»—, relacionat més directament amb fusió que no pas amb fondre hem de dir també confusible i Inconfusible, més relacionats amb confús i confusió que no pas amb confondre.

Però de confondre i confús, també n'hauríem de parlar. L'ús de la forma infinitiva falsa «confundir» en lloc de confondre, i tota la conjugació falsa que en deriva, ja han estat sovint comentats i combatuts. Talment com a fondre, cal dir confondre, refondre, difondre, etc, tots els quals s'han de conjuguar igual que el verb simple fondre (fonc, fons, etc.) i no pas com aprofundir (aprofundeixo, etc).

Pel que fa a confús es confon amb confós. Més exactament, algú utilitza confós en lloc de confús, com si aquest darrera forma fos incorrecta. Però cada mot al seu lloc. Confós —mot que no troba rem al diccionari— és el participi passat del verb confondre: Perdona, l'he confós amb un amic meu. En canvi, confús es un adjectiu, que vol dir «oc clar, imprecís»: Sí que no veig, però d'una manera una mica confusa. Cal no tenir dees confuses.

Albert Jane